особенности перевода цветовых концептов на английский язык М.Скрипник и Дж.Визнюком.

Ключевые слова: В.Стефаник, М.Скрипник, Дж.Визнюк, перевод, система цветообозначений, лексические трансформации

Зоряна Сушко, асп. (Тернопіль)

УДК 821.111 (73). 09
ББК 82. 090

Дискурсивна перекладацька практика Юрія Лісняка у контексті перекладів шістдестяників

У статті розглядається творча індивідуальність Юрія Лісняка, роль його перекладацького доробку у літературно-мистецькому процесі другої половини XX століття. Досліджується коло перекладацьких зацікавлень та специфіка перекладацької творчості.

Ключові слова: *Ю.Лісняк, журнал «Всесвіт», переклад, художній твір, першотвір.*

Zoryana Sushko. One of the "Ukrainian guild" of the translators shistdesyatnikiv

Tthis article considers issues of creative individuality of Yurij Lisnyka, his role in the translation works of literature process during the second half of XX century. Investigate the circle of translation and specific interests of translation work.

Key words*: Yurij Lisnyk, magazine "Vsesvit", translation, work of art, original*

Українське культурне життя другої половини минулого століття – попри відчутний ідеологічний тиск – було прикметне з’явою нових художніх тенденцій у літературному процесі, підвищенням загального ідейного й інтелектуально-філософського рівнів мистецтва. Чималою мірою це зумовлювалося виходом на мистецьку арену нової генерації – шістдесятників (І.Драч, В.Симоненко, Л.Костенко, Гр.Тютюнник, В.Дрозд, Вал.Шевчук, Р.Андріяшик, Р.Іванчук, В. Стус та інші).

Уже наприкінці 1950-х років в Україні дедалі активнішого розвитку набуває перекладацька галузь (Б.Антоненко-Давидович, Ю.Стешенко, М.Шумило). Майстри художнього перекладу доклали чимало зусиль, щоб ознайомити українського читача зі світовою класичною спадщиною, творами сучасних зарубіжних письменників. Слід назвати також здобутки в сфері теоретичного осмислення специфіки перекладацької творчості (розвідки М.Рильського, С.Ковганюка, В.Коптілова, О.Кундзіча).

Творчість шістдесятників є, справді, непроминальне явище, яке мало помітний вплив на поступування вітчизняної літератури та мистецтва. Яскравим прикладом цьому може слугувати творча спадщина майстра перекладацького мистецтва Юрія Лісняка. Він належав до славної когорти перекладачів-шістдесятників, які внесли не менш вагомий внесок у вітчизняну літературу, пробудження національної самосвідомості українського народу, ніж українські письменники-шістдесятники. Слушною з цього приводу є думка Н. Рябчука про те, що не тільки «експорт», а й «імпорт» літератури є внеском у світову культуру [http://www.vlada.kiev.ua/fcontent.php?pacode=311&topic=48696.].

Досконало володіючи технікою перекладу, Юрій Лісняк відкрив для українського читача багато творів світової класики. Для нього надзвичайно важливим було апробувати українське слово на кращих зразках світової літератури, утверджуючи його в європейському контексті. Він неухильно дотримувався думки, що «вершини світової літератури мають підкорятися українському слову не в зниженому чи переповіданому варіанті, а в повноправному відтворенні всього драматизму, напруженості і виразності, що властиві світовим шедеврам» [Крупко 2009: 5 – 6].

Коло перекладацьких зацікавлень Ю. Лісняка надзвичайно широке. Охопивши кілька століть, митець звертався до творів Д.Свіфта, Ч.Діккенса, Е. По, Г.Мелвілла, Д.К. Джерома, Джойса, О.де Бальзака, А.Франса, Г. Манна, Д.Лондона, Р.Кіплінга, В.Голдінга, Р.Олдінгтона, М. Шульца, Г. Нахбара та багатьох інших авторів. Мовне й жанрове розмаїття перекладених ним творів та фаховий рівень самих перекладів

свідчать про широту творчого діапазону, подвижницьку працю і непересічний перекладацький талант.

Враховуючи настанови М. Рильського про те, що «переклад художнього твору й сам має бути художнім твором», Ю.Лісняк постійно дотримується цієї думки у створенні нових перекладацьких версій. Слід наголосити, що вагомим чинником його успіху є те, що він визнає лише переклад з оригіналу, акцентуючи на тому, що звертання до послуг підрядника позбавляє перекладача почуття «повнокровного пульсу» першотвору [Бех 1988, 15: 92].

Починаючи роботу над перекладом будь-якого художнього твору, Ю. Лісняк опрацьовував «силенний матеріал різних часів і народів» [Бех 1988, 15: 95], щоб сприйняти індивідуальну постать автора крізь світобачення інших національних літератур, відчути те авторське нюансування, що вміщує дух народу та є відбитком його історичного та духовного розвитку. В цьому переконує творча лабораторія Ю.Лісняка. Перекладаючи, наприклад, Ч.Діккенса чи А.Франса, він знайомиться з усіма існуючими українськими та російськими перекладами. Крім того, Ю. Лісняк ґрунтовно вивчає вітчизняну й зарубіжну літературу про творчість, особливості стилю автора оригіналу, його епоху, тощо. Таке клопітке дослідження передує роботі над всіма перекладами майстра.

Перекладацьку творчість Ю. Лісняка можна умовно розподілити на два етапи: перший – етап становлення, який припадає на роки заслання (1947 – 1954); другий – етап активного розвитку та зрілої перекладацької майстерності (1965 – 1995). Перебуваючи у північному вигнанні, Ю. Лісняк зустрівся з напрочуд цікавими особистостями, серед яких були Г.Кочур, поет і перекладач, людина енциклопедичних знань, перекладач Д.Паламарчук, О.Гринько, тепер народний артист України, херсонський поет М.Василенко, грузинський прозаїк Р.Кобідзе. Саме там, у таборі, всупереч розрахункам більшовицьких вождів винищити цвіт народу – інтелігенцію, Юрій Лісняк усвідомив цінності загальнолюдської культури, став вільно орієнтуватися в багатьох європейських літературах, під впливом яких почав писати і сам. За сім років заслання ці

мотиви опрацьовувалися і за своєю масштабністю переросли у проблеми історичні, соціальні, ідеологічні, філософські[1].

Проте й зараз в вітчизняних літературознавчих студіях бракує належної фахової оцінки творів митця, відсутній навіть їх перелік. Захоплення Ю.Лісняка поезією В. Шекспіра, Г.Гейне, Петрарки, глибоке зацікавлення романами Ч.Діккенса, Д. К. Джерома, Д. Голсуорсі з їх розгорнутою панорамою сучасного англійського життя, згодом підштовхнуло його до перекладацької діяльності [http:www.ae-lib.org.ua/texts/bakanov_dickens_great_exp_ua.htm.].

Естетичний світ митця формувався під впливом таких фахівців художнього перекладу як Г.Кочур, М.Лукаш, Є.Попович, Р. Доценко, А.Перепадя, Д.Павличко, які взяли на себе місію відродження української літератури, виборюючи рівноправність нашої нації в європейському та світовому просторі. Творче "Я" Юрія Лісняка, тяжіючи до ідеалістичного розуміння краси у світі, супроводжувалось психологічним дисбалансом між "Я" та "Іншим".

Першою серйозною річчю, за висловом самого Ю. Лісняка, був переклад «Копійчаного роману» (1965), згодом – «Матінки Кураж та її дітей» (1966) Б. Брехта, опублікованих у видавництві «Дніпро». З плином часу захоплююче, високе мистецтво перекладу все більш приваблювало Ю.Лісняка своєю мудрістю і непомірною важкістю, ставши його покликанням. Перші схвальні відгуки корифея перекладу М. Рильського, а згодом і читацького загалу засвідчили появу самобутнього й талановитого перекладача, з іменем якого пов'язані вагомі здобутки українського художнього перекладу.

Через політичні переконання радянська влада забороняла Ю. Лісняковi друкувати власні твори, проте таку можливість він отримує, працюючи із 1966 року в журналі «Всесвіт» та «Зарубіжній новелі» – серійному виданні «Дніпра», більшість випусків якого було присвячено творчості зарубіжних

---

[1] Після закінчення школи з золотою медаллю Ю. Лісняк вступив на фізико-математичний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка, але закінчити його не вдалось, бо за політичні погляди був депортований до радянських таборів примусової праці за полярним колом.

письменників. Такі авторські збірки репрезентували переважно видатних прозаїків світу: Хемінгуея, Гормана, Фолкнера, Діккенса, Кіплінга та багатьох інших. Але, крім авторських, вийшло також кілька колективних збірок – новели письменників Македонії, Норвегії, Німеччини, Індії та інших країн. Плідною була діяльність Ю. Лісняка у «Творчому об'єднанні перекладачів Київської організації НСПУ», засновником і лідером якого був Д.Чередниченко. Його активна участь в об'єднанні «творчої майстерні з художнього перекладу» підтверджується чисельними обговореннями в рамках «Діалогу літератур» із усіма республіканськими спілками тодішнього Союзу, заслуховуванні творчих звітів досвідчених і молодих перекладачів.

Довкола Ю.Лісняка згуртувалися потужні культурницькі сили, які своїм талантом загрожували шаблонові української радянської літератури соціалістичного реалізму, що активно насаджувався «згори».

Саме в цей час редактором літературно-мистецького журналу «Всесвіт» став Д.Павличко, першим кроком діяльності якого було надання творчого захисту ідеологічно і цензурно «небажаним» і «гнаним» представникам культури, серед яких був і Ю. Лісняк. Передовсім, редактор залучає перекладача до співпраці, таким чином формуючи потенційну цільову аудиторію, котра поділяла інформаційну стратегію журналу (Юрій Смолич, Михайло Москаленко, Віктор Жовкун, Олександ Терех та інші).

Варто наголосити, що на початку 70-х років «Всесвіт» відігравав важливу роль у формуванні світогляду мистецької молоді, яке відбувалось під значним впливом новітньої філософії й культури, літератури та мистецтва заходу. «Філософія екзистенціалізму, новітні течії та напрями в літературі та образотворчому мистецтві – все це руйнувало ґрунт під марксистсько-ленінським світоглядом, змушувало замислитися над долею рідної науки та культури» [http//journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1199].

Павличко-редактор створює в умовах тотальної, а часом навіть абсурдно-безглуздої цензури локальну атмосферу творчої свободи. Проте, слід зважати на те, що в «Иностранной литературе» дихалося порівняно легше, тоді як за «Всесвітом»

був встановлений пильний ідеологічний контроль, але всупереч обмеженням, настановам і табу, він намагався доносити до читачів твори, які є справжніми духовними і художніми цінностями» [Бех 1988: 7].

Починаючи з 70-х років «Всесвітові» вдається утримувати пальму першості у плані перекладацької ексклюзивності. Так, за допомогою часопису український читач ознайомився з колоритно багатим і стилістично вишуканим Лісняковим перекладом роману Джона Ле Карре «Таємничий мандрівець» (1993), за який того ж року перекладач отримав премію журналу «Всесвіт» – імені Миколи Лукаша. Серед інших перекладів, що були опубліковані у журналі, романи Е. Ремарка, Г. Белля, перекладені з німецької (у співавторстві з Миколою Дятленком та Євгеном Поповим), швейцарців Ульріха Беххера, Фрідріха Глаузера, з чеської «Прекрасна чаклунка» В.Неффа та «О шостій вечора в «Асторії» З. Плугарна.

За роки роботи редактором у видавництві «Веселка» внесок Юрія Лісняка у світову дитячу літературу був вагомим. Можна сказати, що не має такого дитячого твору зарубіжного письменника, який би не творив національну літературу і не вийшов уперше в українському перекладі у «Веселці». Добру славу заслужили подарункові видання із серії «Міфи народів світу», «Лауреати Міжнародної премії імені Г.Х. Андерона», «Зарубіжна фантастика», «Пригоди», «Шкільна бібліотека», «Родинне коло».

Завжди пам’ятаючи, що завданням літератури є пізнання людської душі у всіх її складнощах, Юрій Лісняк дуже прискіпливо та обережно підходив до відбору творів для перекладу. І цей відбір був особливо виваженим і показовим, адже для перекладача це речі безсумнівної мистецької вартості, об'єднані характерною рисою – наявністю в них глибокого духовного первня, що виявляється в оспівуванні вічних тем та утвердженні загальнолюдських ідеалів Крупко: 2009: 5-6] Ю. Лісняк оповідує принцип українського прикладу, викладений свого часу Б. Лепким: «Вибирати твори, що нам особливо подобаються, і таких авторів, які нам промовляють до душі, бо перекладач мусить відчути автора, перейнятися способом його мислення, його мислення, писання, його темпераменту, мусить

ототожнитися з ним, а про себе забути» [Чередниченко 2007, 248].

Юрій Лісняк не пропонує своєму адресатові готову вербалізовану оцінку, а засобами мови розкриває можливості. Він ніби «проектує» у текст перекладу через цілеспрямовані акти вибору, внаслідок чого переклад постає не як незмінювана (сутність) першотвору, а як існування, що безперервно будує себе. Так, проектуючи на площину своїх можливостей, переклад уособлює власну індивідуальність, чим утверджує себе як повноправного учасника і творця рідної національної літератури.

Отже, вибір текстів для перекладу не був для Ю. Лісняка випадковим. Він завжди відштовхувався від певної мистецької концепції. Любов митця до художнього слова зародилася ще з перших знайомств з поезією Т.Г.Шевченка, М. Вороного, В.Шекспіра, Г.Гейне.

Перекладені майстром романи Д. Лондона «Джеррі-острів'як» (1972), «Майкл, брат Джеррі» (1972), «Маленька господиня великого будинку» (1972) свідчать про те, що для перекладача не існує дрібниць чи другорядного в перекладі. Кожна деталь, кожний елемент відточуються так філігранно й природно, що мимоволі втрачається відчуття того, що маєш справу з перекладом, а не з оригінальним твором [Крупко 2009: 5 – 6].

Прикладом серйозної творчої удачі Ю. Лісняка стали приклади творів Г. Манна «Молоді літа короля Генріха IV» (1975) та «Зрілі літа короля Генріха IV» (1985), збірка «Німецькі прислів’я та приказки» (1975), «Французькі прислів'я та приказки» (1976), «Чеські прислів'я та приказки» (1977). Причому, блискуче переклавши ці пареміографічні збірки, він підшукав до прислів'їв і приказок українські відповідники.

Володіючи рідною мовою та сповідуючи принцип джерелоцентричного перекладу (source oriented translation), який передбачає максимально можливе наближення читача перекладу до оригіналу, Ю. Лісняк виключає "одомашнення" як форму засвоєння оригінального твору. Яскравим свідченням цього є виконані ним на високому мистецькому рівні переклади комедії В. Шекспіра «Приборкання норовливої» (1985) та «Сон літньої ночі» (1985), драми «Перікл – цар Тірський» (1987), які й

сьогодні можна побачити на сцені українських театрів. Глибоке проникнення духом оригіналу, широка ерудиція, пильне врахування мовних стильових особливостей та реалій життя англійського народу дало змогу авторові перекладу донести до вітчизняного читача в не ущербленому вигляді красу і силу творів великого драматурга.

Про справжній творчий потенціал митця свідчить його переклад роману Г.Мелвілла «Мобі Дік, або Білий Кит» (1984). Працюючи над перекладом цього твору, Ю. Лісняк сміливо апелював до різноманітної ідіоматики англійської мови, чутливо помічаючи красу кожного слова. Акцентуючи на високій естетичній вартості перекладу, відомий український перекладознавець Д.Паламарчук у рецензії на книжку писав: «Перекладання такого твору на іншу мову до снаги тільки великому майстрові, озброєному неабиякою ерудицією, досвідом і талантом. Потрібно ж відразу сказати, що Юрій Лісняк – один з не багатьох вдумливих перекладачів спромігся дати таку версію, яка певно залишиться єдиною в нашій літературі» [Крупко 2009, 5 – 6].

Взірцем досконалості українського перекладача можна також вважати повість Джерома К. Джерома «Троє в одному човні (як не рахувати собаки)» (1974), роман «Смерть героя» Р. Олдінгтона (1988), «Шпиль» В. Голдінга (1988), оповідання Едгара По «Поховані живцем». Широкий відгомін у перекладацькій діяльності Юрія Лісняка викликав творчий феномен англійського романіста Ч. Діккенса «Чорт на дзвіниці», «Метценгерш тайн», «Береніка», який і сьогодні є джерелом літературознавчих рефлексій. Маючи великий перекладацький досвід, Юрій Лісняк практично став співавтором роману «Тяжкі часи». "Так, – згадував у "Літературній газеті" один з учнів Юрія Лісняка, талановитий перекладач В. Шовкун, – незмінний у вічності – ніхто і ніколи не змінить у його текстах жодного слова. Але «україномовного» Діккенса в еталонному вигляді бути не може. Нині ми маємо Діккенса Ліснякового, не виключено, що коли-небудь з'явиться і інший, але навряд чи виникне така потреба, бо «Тяжкі часи» Діккенса, переказані українською мовою Лісняком – це шедевр». Цьому сприяло вивчення перекладачем творчого досвіду вікторіанського прозаїка, орієнтація на мистецько-естетичні канони, засвоєння

сучасної техніки письма. Йому вдалося не лише блискуче індивідуалізувати мову головних персонажів, а й надзвичайно влучно передати українською мовою їхні прізвиська: *Бездоль, Товкмач, Горлодербі, Дітодавс* (англ.: Блекпул, Гредграйнд, Дітодавс, Баундербі, Чонемчайл).

Як бачимо, це прізвиська промовисті, з натяком на характер персонажів твору, і в перекладі їх образно-смислова структура відтворена на високому мистецькому рівні. *"Томас Товкмач, пане добродію. Людина здорової думки. Людина фактів і розрахунку. Людина, яка завжди керується правилом, що два плюс два – чотири і ні на крихту не більше, і якої ніхто в світі не переконає, ніби може бути не так»*. Автор характеризує негативного персонажа, тупого, обмеженого вчителя, що калічить дитячі душі своїм культом цифр і фактів, своєю ворожістю до уяви і поезії, всім нав'язує (витовкмачує) свої погляди на життя. Саме манера викладу його думок говорить про Товкмача не менше, ніж промовисте прізвище. Ю. Лісняк знаходить слово, яке не тільки виражає сутність персонажа українською мовою, а й водночас зберігає його природне звучання в англійській: "Talkmuch – who is talking much”, – той хто багато базікає, балакає (переклад наш, – З. С.)

Прізвище Гредграйнд теж в англійському тексті наділяє персонажа певною характеристикою, але транслітероване в українську, нічого не виражає (має нульову стилістичну позицію). Для обґрунтування висунутого твердження звернемося до російського перекладу М. Єлізарової: *Блекпул, Баундерби і Чокемчайлд*. В Лісняковому ж Діккенсі зустрічаємо цілий ряд персонажів, наділених напрочуд англійськими та дивовижно прозорими для носія української мови прізвиськами: *Горлодерті* ("мав гучний голос, дивився зухвало, сміявся різко, металічно"); *Бездоль* («робітник, знедолений, бідолаха"); *Дітодавс* («шкільний учитель, якого тільки нещодавно виготовили однією партією, за одним зразком, на тій самій фабриці, ніби виточили сто сорок ніжок до фортепіано»).

Про вищий рівень перекладацької майстерності Ю. Лісняка свідчать здійснені ним переклади К. Чапека (романи «Війна з саламандрами», «Фабрика абсолюту», драми «Мати та біла пошесть», збірки апокрифів, афоризмів та невеликих байок автора) (1978 – 1987), А. Франса (романи «Харчівня»,

«Королева гусячі лапки» (1976), «Злочин Сільвестра Бонаро» (1976), «Острів пінгвінів» (1977), «Повстання ангелів» (1977), О. де Бальзака («Шагренова шкіра», «Баламутка» (1990).

Ю.Лісняку властиво всебічно "проникати" у найпотаємніші куточки першотвору. Як тонкий перекладач, Ю. Лісняк не обмежується кількома «барвами» першотвору, трансформуючи їх на свій смак – мовна образна реальність тексту першоджерела викликає в його уяві, зображену об'єктивну реальність, жодним чином не змінюючи «горизонту сподівань» читача. Як згадував А.Перепадя у «Літературній Україні» (15.06.1989), – улюбленою темою розмов Ю. Лісняка «були різні курйозні випадки в викладацькій практиці», а в передачі гри слів він «неабиякий мастак, ба навіть віртуоз». Серед перекладацьких уподобань Ю. Лісняка твори комедійного та сатиричного жанру, «де він не мав суперників» [Крупко 2009: 5 – 6]. Свідченням цього є невпинний творчий пошук митця, який спонукає його до перекладів А. Франца. Якщо порівнювати українські версії творів із Франсового багатотомника, виданого в 20-ті роки, здійснені Підмогильним, Жарковою, Богословською, Димчак, то перевага Ю.Лісняка полягає в його дивовижному умінні витлумачувати чужомовний текст. Особливо винахідливістю позначений переклад «Острів пінгвінів», – твір, у якому подано алегорично-сатиричний опис історії Франції, де безліч натяків на поширених історичних осіб, добре знаних кожному французові і значно менш відомих українцю. Показовим є те, що Ю. Лісняк вдало відтворив Франсовий еквівалент, побудував адекватну авторові україномовну художню структуру, де кожен науково-алегоричний персонаж дістав свою точну характеристику, яка подається й оживає у прізвиськах. Тут, як і в «Тяжких часах», засвідчує О. Крупко, – винахідливість перекладача не знала меж.

Про це свідчать пропущені крізь «творчу лінзу» Ю.Лісняка імена деяких персонажів А. Франса: *Луплен* – «найбільший воїн усіх часів і народів», сатиричний образ Наполеона. Це прізвище, не тільки співзвучне з французьким, і є зрозумілим для українського читача, а й віддзеркалює сутність персонажа – «той, хто всіх лупцював», і в одночас «той, кого потім добряче відлупцювали», королева *Дурбілла, Пастух,*

Курдюк, Шельмен, Салложер, пані Пантуфль. Прискіпливе ставлення Ю. Лісняка до стилістичного нюансування Франсової прози перетворює генерала Дебоннера на Тюфтія, Агаріка на Муффомора, Монуасте на Каптюка, що відповідає жанрові твору – алегоричної сатири, яка не відображає певної конкретності, а лише натякає на неї.

Такий підхід до перекладу уможливлює виконання суспільної організації художнього твору, розкриває Франсовий літературний канон, щоб найповніше репрезентувати українському читачеві французького письменника-реаліста. Відтворивши вищеназвані романи А. Франса добірною і барвистою мовою, Ю. Лісняк взяв на себе творче рецензування повного зібрання його торів, прочитавши й відредагувавши всі переклади, що увійшли до п'ятитомника й згодом вийшли в видавництві «Дніпро». Саме Лісняковi це видавництво завдячує високою якістю україномовного А. Франса.

Визначною культурною подією, знаменитою сторінкою в українській Шекспіріані стало рецензування Юрієм Лісняком повного шеститомного зібрання творів В. Шекспіра в перекладах М. Рильського І. Стешенко, Б. Тена, Г. Кочура, Д. Паламарчука, В. Коптілова та ін. (1983 – 1986). Усі ці скарби Юрій Лісняк передає українському читачеві, намагаючись ніде не порушити гармонії змісту і форми, притаманної оригіналам.

Перекладач аргументовано доводив, що кожний визначний твір шляхом високохудожнього перекладу може вписатися в контекст літератури реципієнта, стати якісно новою домінантою міжлітературної взаємодії та збагачення кількох літературних систем.

Література: Белова 1998: – Белова Е. Експлицированый смисл художественного текста // Семантика языковых единиц: доклады VI межд. конф. – М.: Спорт Академ Пресс, 1998. – 321 с.; Бех 1988: Бех П. У невпинному пошуку // Теория и практика перевода. Респ. межведомств. научный сборник. – 1988. – Вып. 15.; Гарбовський Н. Теория перевода. Учебник. – М.: Изд-во Моск. Ун-та, 2004. – 544 с.; Крупко 2009: – Крупко О. З когорти перекладачів-шістдесятників // Всесвіт. – 2009. – №5 – 6. – С.174 – 178.;Чередниченко 2007: – Чередниченко О. Промови і переклади – К.: Либідь, 2007. – 248 с.

http//journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1199;
http://www.vlada.kiev.ua/fcontent.php?pacode=311&topic=48696;
http:www.ae-lib.org.ua/texts/bakanov_dickens_great_exp_ua.htm..

Сушко З. Дисскурсивная переводческая практика Юрия Лисняка в контексте переводов шестьдестяников

В статье рассматривается творческая индивидуальность Юрия Лисняка, роль его переводческого наследия в литературно-художественном процессе второй половины XX века. Исследуется круг переводческих интересов и специфика переводческого творчества

***Ключевые слова**: Ю. Лисняк, журнал «Вселенная», перевод, художественное произведение, подлинник.*

Ольга Царик, доц. (Тернопіль)

ББК 82.090
УДК 821.111 (73) 09

Герман Кестен як митець і особистість: рецепція і трансформація

У статті розглядається життєвий та творчий шлях німецького письменника 20 століття Германа Кестена. Аналізуються особистісні та мистецькі особливості Кестена крізь призму рецепції та трансформації.

***Ключові слова**: Герман Кестен, німецька література, літературна епоха, неокласицизм, рецепція.*

Herman Kesten as the writer and the person: reception and transformation.

In article it is considered vital and a career of the German writer of 20 centuries Herman Kesten. Personal and literary features of Kesten are analyzed through a prism of reception and transformation.

Keywords: Herman Kesten, the literature of Germany, literary epoha, neoklasitsizm, reception.

Серед представників німецької літератури XX століття чільне місце займає народжений у Підволочиську письменник Герман Кестен. Життєвий шлях і літературний доробок